

ERKEK AKLI KADIN HAKLI

Sahne 1

(Açılış sahnesi evde başlar, İlkay ve Emel sahneye girer. İlkay koltukta uzanıp televizyon izliyordur. Emel etrafı temizliyordur. Her yerde oyuncaklar vardır.)

İlkay: Sanırım belimi hissetmiyorum. Saatlerce masa başında çalış çalış çok yoruluyorum valla.

Emel: İnan bende öyleyim. Bir de o kadar iş güçten sonra gelip ev işi yapmak çok daha zor, emin ol hayatım.

İlkay: Balım bi' 4-5 santim sağa çekilir misin?, heh orası iyi. Tamam devam edebilirsin televizyonu göremiyordum da.

Emel: İlkay çileden çıkartma beni. İnanamıyorum ya! Ben de beni dinlediğini sanıyorum.

İlkay: Dinlemez olur muyum canım ya, dinliyorum tabi. Bir de çay getiririrsen daha iyi dinlemiş olacağım.

Emel: E yuh ikimiz de işten yeni geldik, dur da bir çay suyu koyayım.

İlkay: Tamam ya hemen sinirleniyorsun sen de.

(Açıya odasından zıplayarak elinde siyah bir kartonla gelir)

Açıya: Babiş! Babiş! Bana yardım etmen lazım. Hani 19 Mayıs ödevi var ya. Heh siyah bi tane kartona afiş hazırlayacakmışız. Yardım edersin dimiiii?

İlkay: (Yalandan esner) Kızım baba işten geldi. Çooookkk yorgun. Annene bak. Maşallahı var. Hem de çok zeki. O sana benden daha iyi yardım eder. Hadi annenin yanına. Koş koş.

Açıya: Yaa Babiş. Bi kerecik de sen yap ya.

İlkay: Bu sefer olmaz kızım. Bi' dahakine ben yardım edeyim söz. Tamam mı? Hadi annenin yanına.

Emel: Yo İlkay Bey. Bu sefer yemezler. Şimdi sen yardım edeceksin bende mutfağı toplayacağım.

İlkay: Hanım inanır mısın bende kafamı toplayacağım.

Açelya: Küstüm Babiş. Haberin olsun.

İlkay: Hadi kızım, hadi. Hem siz yapın ben de sana Barbie alayım alayım nasıl fikir?

(Açelya hemen annesine döner)

Açelya: Ya annecim. Görmüyor musun babam çok yorgun. Hadi sen bana yardım et noolurrr.

Emel: Seni gidi seni. Tamam tamam, git kâğıt kalem getir de yapalım.

(Açelya koşarak sahneden çıkar.)

Emel: çocuğu kandırmaktan utanmıyor musun İlkay!? Her seferinde aynısını diyorsun ama asla almıyorsun. Sen almayınca çocuğun güveni kırılmasın diye ben almak zorunda kalıyorum.

İlkay: ya hanım alırım illa. Uzatma da. Şu adam bi' diziden ayrılamadı. Zaten oyunculuğu berbat(Televizyonu işaret eder).

(İlkay sahneden çıkar ve emel elinde temizlik sopası ile yerleri silmeye başlar)

(Işıklar kapanır sahne ikiye geçilir)

Sahne 2

(Berkan, Özlem, Münevver sahneye girer ve yemek masasının önünde otururlar)

Özlem: Şu bebeği uyutmak savaş meydanına çıkmak kadar zor. Bir de tüm gün huysuzdu. Ya bir de bu yetmezmiş gibi akşam iyice hırçınlaştı. Bir şey olur diye korkumdan tuvalete bile gidemiyorum artık.

Berkan: Canım abartıyorsun ama el kadar bebeğe bakmakta ne var. Küçük çocuk bile bakar.

Özlem: Çok biliyorsan sende yapsana! Hem madem ben bakamıyorum, babası olarak çocuğa nasıl bakılır öğret bana.

Münevver: Ya benim canım gelinim (yalandan sinsice güler) sen bakma Berkan'a. (Berkan'a döner) Sen de kızın günahını alma Berkan. Ah nedir senin bu kıza çektiirdiklerin?

Berkan: Tamam ya bir şey demedim. Ben zaten seviyorum karımı. Özlem: Sevmek yetmiyor

Berkan. Biraz da yardımcı olsan keşke.

Berkan: Ne bileyim ben bunlar kadın işi diye çok şey etmiyorum ama...

Özlem: Masayı kaldır bari birazdan.

Münevver: Aman kızım bu ne anlasın masadan kaldırmaktan falan. Kadın işidir tabi. Bırak bu yapamaz bir şey.

Özlem: Münevver Anne bari şu ortalığı toplansın.

Münevver: Ya bırak bu toplayamaz ortalığı falan. Sen halledersin canım benim. Hem ben senin kadar becerikli, güzel, alımlı, hamarat birini daha görmedim hadi kızım.

(Bebek ağlama sesleri gelir.)

Özlem: Of yine ağlamaya başladı bu.

(Özlem sahne arkasına gider.)

Münevver: Oğluşum benim canım sen bakma buna, doğum yaptı diye duygusal davranıyor. Yoksa ne alaka sofrayı toplamak, evi toplamak falan.

Berkan: Haklısın annecim ben de bütün gün yoruluyorum zaten. Bir de 3 tane evin kiracısıyla uğraşıyorum benimki de zor iş yani.

Münevver: Aman işte o da bir bebeğe zor bakıyor boş ver sen. Yaaani sanki o da atom parçalıyor gibi davranıyor ama, neyse.

Berkan: Evet anne ya, sanki atom parçalıyor. Bir çocuğa bakmak zor mu?

(Özlem sahneye geri girer, Münevver onu görünce yüz ifadesi değişir.)

Münevver: Aaa ama öyle deme. Çocuk büyötmek zor iş canım.

Berkan: (kafası karışmış bir şekilde.) Ee anne sen daha demin dedin neresi zor diye.

Münevver: İftira atma oğluşum. Ben öyle bir şey demedim. Ay çok uykum geldi. Hadi Allah rahatlık versin. Vee Allah senin iftirandan korusun bizi oğluşum.

Berkan: Cümlemizi anne, cümlemizi!

(Münevver ve Berkan sahne arkasına geçer. Bir süre sona Özlem sofrayı toplamak için sahnede kalır ve ışık hem yerleri silen emeli hem sofrayı toplayan özlemi gösterir. İkisi de sinirli bir şekilde kendi kendilerine söyleniyordur.)

Emel: Çok yorulduđ artık gerçekten dinlenmek istiyorum.

Özlem: Ne yapsam yeterli olmuyor.

Emel: Her gün bu kadar yorucu olmak zorunda mı? Ne var yani o da azıcık yardım etse. Sanki ölecek.

Özlem: Hayır kadın olmak bu kadar zor olmamalı. Her şeyi ben yapıyorum ama ne yaparsam yapayım kimseye yaranamıyorum. Hep daha fazlasını, hep daha fazlasını bekliyorlar. Artık o da bulaşık yıkasın canım. (Düşünür ve kıkırdar) ay ama eline bulaşık süngerı çok yakıştır.

Emel: İkimiz de çalışıyoruz ama nedense o gelip dinleniyor ve geri kalan bütün işleri ben hallediyorum. Babasının uşağı mıyım canım ben?

Özlem: Sadece konuşmayı biliyor ama elini hiçbir şeye uzatmıyor ama dili her şeye uzanıyor maşallah. Dili pabuç kadar oldu iyice.

Emel: Bıktım. Bu evde sadece ben yaşamıyorum Allah aşkına, dönün bi’ arkanıza bakın bu kadın yoruluyor mu üzölüyor mu ama yok!

Aynı anda: YETER

(Birden donup kalırlar.)

(Birkaç saniye şaşkın bir ifade ile öylece donup kalırlar, ışıklar kapanır.)

Sahne 3

(Fatma, Emine, Ayşe, Pelin, Leman, Gülçin, Asel, Merve, Neriman, Münevver; pelinin evinde günde toplanıyorlar. Hepsi elinde tabakla oynaya oynaya göbek atarak içeri girer. Müzik çalışordur.)

(Pelin kahveleri getiriyor)

Emine: Ayy Pelin. Nerden aldın kız bu fincanları. Böyle fincan bulamıyorum ben. Her yerde arasam da hep aynı şeyler var.

Pelin: Alamanya’ lardan canım kardeşim getirmişti, öyle normal fincana benzemez, Alman markası kız bunlar. (Övünerek)

Emine: Hmmm. (Kıskançlığını saklayan bir tavırla) Özeliğı ne? Kahveyi kendisi mi yapıyor?

(herkes güler)

Münevver: Ay ilahi Emine. Ne meraklısın süslü püslü şeylere. Evinde elli tane fincan takımını var. Hala fincan soruyorsun millete.

Emine: Valla Münevver abla. Seviyorum ne yapayım? Hem baksana, ne yalan söyleyeyim çok güzeller vallahi. Kuş desenli ve mavi. Bizim evin duvarları ile uyumlular kız.

(Herkes güler)

Fatma: Kız Leman, bu makarna salatasını sen mi yaptın?

Leman: Evett, ben yaptım. Nasıl olmuş? Beğendin mi?

Fatma: Makarnası nereden?

Leman: Marketteen?

Fatma:(Kısık şekilde ama Leman'ın duayacağı şekilde) Ay bide ben yaptım diyor ya...
(Aşağılayıcı şekilde güler)

Leman: Abla ayıp oluyor ama.

Fatma: Takılıyorum kız, hem çok güzel olmuş eline sağlık. Sayende bizim diyet yalan oldu yine.

Leman: Ay ilahi, sanki ihtiyacın var. Bu gidişle dala döneceksin zaten.

Neriman: yok daha neler Leman. Fatma'nın kilosuna normal.

Fatma: ay teveccühünüz hanımlar ama benim canım çok sıkkın.

Pelin: Neden

Fatma: O çok sevdiğim öpüp bittiğim kapusunda kul köle olduğum(!) görümcemin oğlu askerden döndü, nişanlanması yakındır.

Asel: İyide olsa sana söylerler canım önceden.

Fatma: Valla tövbe demezler. Zaten görüştüğü bir kız varmış, bizim oğlanı babaannesine bırakmıştı da, o duymuş hemen söyledi bana. Hiç şaşırmadım doğrusu.

Asel: Aman, onlardan da bu beklenir zaten. Düğün olsa yıllar sonra haber verirler sana.

Neriman: E canım onların yaptığı da ayıp. Sende o ailedensin.

Ayşe: Kocan niye ses etmiyor kız bunlara.

Fatma: Aman be Ayşe, bizimki babasının sözünden çıkamıyor ki. Babası ile arası bozulacak diye ses etmiyor. Ayrıca ağzından yel alsın kız. Alsınlar ailelerini başına çalsınlar. Onlardan kimseye hayır gelmez anam.

Gülçin: Ula zaten görümceler hep böyledur. Sinsirellalar . Onlarla başa çikulmaz valla.

(Emine kolundaki bilezikleri sallar)

Emine: Ayyyyyy kollarım da çok ağrıyor.

Fatma: Ağrır tabi anam, seyyar kuyumcu olmuşsun maşallah.

Neriman: Kız dikkat et de kolun kopmasın. Sabahtan beri sallaya sallaya bir hal oldu. Çıkacaklar yakında.

(herkes gülmeye başlar)

Münevver: Aman kızçelerim benim başıma ne geldi ya.

Leman: Ne oldu Münevver Teyze

Münevver: Bizim torun geçen geldi bize. Tutturmuş okuyacağım. Neymiş efendim avukat olacakmış, evlenmeyecekmiş. İlla el alemin çöpünü temizleyecekmiş. Enayi uşağım benim.

Ayşe: Niye öyle diyorsun kız Münevver Teyze? Ne güzel okusun işte. Aha ben okumadım da ne oldu? Aynı yerde takılı kaldım.

Münevver: Onun dili çok uzun Pelin kızım. Eğer okursa önünü alamayız. Hem benim büyük torunum okuyup doktor oldu da ne oldu? Her gün deli gibi çalışıp yoruluyor.

Emine: Ellemeyin kızı ayol. Gün geldi mi illa ki gönlü birine kayacak.

Münevver: Merak etme kız, listesi var bende onun (defter çıkarır ve gösterir) zamanı gelsin katalogtan seçtireceğim birini.

Özlem: Ay yuh ama artık, cidden adayı bulma konusunda dünya markası olma yolunda ilerliyorsun.

(Herkes tekrardan güler)

Ayşe: (Ağzına götürdüğü kahveyi hızla masaya bırakır) Kızzzz size ne anlatmayı unuttum. Neler olmuş neler. Alt mahalledeki Gülcan var ya, onun kızını abisi evermeyince bizim kara

kızan Tefo kaçırmış, memlekete götürcem diyormuş...

(Herkesten şaşkınlık nidası dökülür)

Emine: Ama belliydi zaten. Çocuk kafayı koymuştu kızı o da haklı tabi.

Neriman: Ne haklısı kız, çocuğun memleket afrika? Ne yapcak kıza afrikada tarım mı yaptıracak elin İstanbul' undan alıp. Gerçi karısını bırakıp başşşka başşka ülkelerde, başşka başşka insanlarla, yakın yakın böyle dip dibe çalışanlarda var da neyyse...

Emine: (kaşlarını çatarak) Ne ima ediyorsun kız Neriman abla?

Neriman: valla benim demek istediğim bir şey yok da mahallelinin dedikleri var senin hakkında.

Emine: Mahalleli benden habersiz dedikodu mu yapıyor. Yedim hepsini. Dökül bakayım. Ne diyorlarmış?

Neriman: Valla ben bir şey demem. (Eliyle ağzına yalandan fermuar çeker.) Aha sustum.

Emine: Kız Neriman abla. Çatlatma insanı. Ne diyor mahalleli?

Neriman: Emine valla diyemem.

Emine: Neriman abla, şurada sakın(!) hanımefendiliğimden çıkartma beni. Söyle de kurtul. Ne konuşuyorlar?

Fatma: Emine boş ver, yalan haberler falan canım.

Emine: Neriman abla!

Neriman: Ay ama yani... senin kocan şurada burada diyorlar yani, bilmiyorum ki bende canım.

Emine: Nasıl yani?

Fatma: KIZ ANLA İŞTE BEE KOCAN ALDATTIYORMUŞSENİ DİYORLAR, ups pardon...

(herkesden şaşkınlık nidası dökülür)

Emine: Üstüme iyilik sağlık. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun. Benim kocam yapmaz öyle şeyler.

Neriman: Valla neler neler diyorlar ama bilemem. (dudak büzer)

Emine: kız, adam işkolik, bir de yurtdışında. (Biraz düşünür) olamaz öyle bir şey dimi? Kızlar bişey diyin yapmaz dimi!

(Herkes bir süre sessiz kalır)

Ayşe: Yok ya, daha neler. Senin gibi birine bu yapılır mı... yapılmaz canım. Hem senin gibi birini bulmuş, öpüp başına koyacağına aldatırsa aptallık eder.

(Emine cilveli hareketler yapar.)

Neriman: valla bilemiyorum artık. Ama öyle diyorlar. Hem yurtdışında demedin mi Emine? Yurtdışında ne kızlar bilirim ha ancelinasından tut annasına, sarışınından esmerine, oohhoo hele bide görürlerse parası olan nazik erkek... Yapar mı yapar?

Asel: Ya Neriman abla, ne anlatıyorsun Allah aşkına, karıştırma ortalığı yine. Yoktur öyle bir şey. Olsa Emine sezerdi zaten. Zeki kadın.

Emine: Allah onun belasını versin emi. Boyun posun devrilsin adam. Yurt dışına çalışıyorum diyip ordan buraya atlıyorsun demek. Ama ben ona ne yapacağımı biliyorum. (Der ve bayılır)

Fatma: Ya sanki bişi dedik sende hemen bayıldın ayol. Kız Ayşe koş kolonya getir.

Emine:(Yavaş yavaş kendine gelir) Ay boyun posun devrilsin adam ay Allah'ım(altınlarını kontrol eder) Kız altınlarım yerinde di'mi heh onlara bişi olursa yaşayamam.

Pelin: Aman boşverin bunu kızlar neyse hadi bana biraz cilt bakım tavsiyesi verin.

Leman: Ben kil maskesi kullanıyorum. O cildimi bebek gibi yaptı.

Emine: Ne demek beni aldatmış ya.

Münevver: Neyse canım yalandır belki bu dedikodular. (Dalga geçer gibi bakış atar.)

Leman: Neyse ben kil maskesi kullanıyorum o çok kaliteli. Geçen gün alt mahalleye bakım ürünleri satan bir adam gelmiş. Üst komşum Bedriye halanın kızı almış o ürünleri. Geçen gün yüzünü gördüm. Tamamen sivilce. Zaten ağlamaktan gözleri şişmiş garibimin.

Ayşe: Hiç sorma kız, geçen bizim naciyenin kızı da ordan yüz temizleme maskesi almış kızın yüz rengi iki ton atmış, bembeyaz kız esmere dönmüş diyorlar, aman dikkat edin sizde kızlar...

Asel: Ay valla ben hiç dikkat etmiyorum öyle şeylere. Ama alırsam da kaliteli alırım canım. İhtiyacım yok ama...

Merve: Ben de çilek maskesi kullanıyorum hemde kocişim çilek kokusuna bayılıyor. Emine (aniden): Beni nasıl aldatmış olabilir ya?

Münevver: Of valla yeter Emine sen de taktın mı takıyorsun ha. Bağırıp durma kulağımın dibinde.

Emine: yok yok. Ben biliyorum ona ne yapacağımı.

Neriman: Ee iyi de ne yapacaksın Emine, boşa gitsin işte. Sen yasak elmadaki ender misin sürekli entrika peşinde.(Güler.)

Emine: Ay ilahi Makbule. O bensizlik ne demek bilmiyor. O yüzden rahat. Onu ben şımarttım. Biliyorum ne yapacağımı ona ben.

Merve: Emine abla. Adam yılın 9 ayı yurt dışında zaten. Kalan 3 ayda nasıl şımartacaksın adamı?

Emine: Sen sus kız!!

Ayşe: Bence tak peşine dedekif, bulsun yediği neler varsa, hem öğrenmiş olursun neler çevirdiğini.

Fatma: Aman Ayşe, yok bide gitsin yurduşına kendi öğrensin dedektife falan da kalmasın iş. (dalga geçerek)

Münevver: Öyle demeyin kız, valla benim görümcemin eltisine de aynısı oldu. Adam yurtdışındaymış. Kadına neler neler demiş. Yok çok çalışıyorum, yok terfi ettim falan. Sonra kadın öğrenmiş ki adamın işi bile yok. Kadını aldatmış. Bu da gitmiş evi terk etmiş. Adam peşinde kul köle olmuş da nafi.

Emine: Eeee kadın ne yapmış.

(Herkes birkaç saniye düşünür.)

Neriman: Aman kız, yapma öyle şeyler. Direkt boşa gitsin.

Fatma: O BİR KALSIN! Bir doğrusunu öğren, sonra ne yaparsan yaparsın...

Münevver: Görümcemin anlattıklarına göre adam perişan olmuş. Kadın eli değmeyen eve hayır gitmez zaten. Adam hatta hastanelik olmuş kız.

Ayşe:(yalandan üzülerek) yazınık.

Emine: Kız hanımlar bana çok mantıklı geldi. Bende mi yapsam acaba?

Özlem: Bana mantıklı geldi ama çocuğu ne yapacaksın kız Emine.

Emine: Hallederiz canım onu. Yok yok yapacağım. Sürüm sürüm süründüreceğim onu.

Emel: Aman bende gelsem birkaç günlüğüne keşke.

Emine: Gel kız. Seni tutan mı var?

Emel: Olur mu canım öyle şey? İlkay bensiz yapamaz.

Ayşe: Niye kız İlkay kocan mı, çocuğun mu?

Emine: Valla İlkay melek yüzlü şeytan Emel.

Emel: Sus kız, kocamın günahını alma.

Ayşe: Alınma emel ama, Emine haklı. Tatlı dil ile sana yaptırmadığı yok.

Emel: Hayır canım. Evet biraz dengesiz benim herif ama.

Merve: Öyle emel abla öyle. Şu an onu savunman bile bunu gösteriyor.

Emel: Hayır canım. Yani hayırdır. Yok, yok. (Biraz düşündükten sonra) CİDDEN YA! Bende geliyorum Emine

(Herkes gaza gelir ve onaylar, biri hariç)

Merve: Ama ben kocişkoma kıyamam kiiii ayrıca hiç mi dönmeyeceğiz eve?

Fatma: Saçmalama kız yemeklerini yapar evi temizler öyle geliriz her gün (dalga geçerek)

Merve: Ben anlamadım şimdi ne yapacağız?

Ayşe: Anlarsın kız anlarsın dur hele bi

Emine:Neyse kızlar kalkalım artık yarın burda aynı şekilde buluşuyoruz.

(Herkes onaylayıcı kalıplar kullanır.)

Gülçin: La baa bakın hele. Sakun eve gitmeyecesunuz. Direkt buraya gelecesiniz ha sakun o hamsi kuşlarıyla uğraşmayacaksınız

Sahne 4

(Yusuf, Berkan, İlkay, Gürkan sahneye girer)

Yusuf: Ohhh sonunda özgürüz ya şükür!

Berkan: Aynen oğlum neymiş, bütün işleri onlara yaptıırıyormuşuz biz hiç yardım etmiyormuşuz.(gülüşürler)

Gürkan: Yok neymiş sadece kendimizi düşünüyormuşuz, onlara kıymet vermiyormuşuz, o benim en kıymetlim de anlamak istemiyor geçti zaten artık.

İlkay: Aman ya ev bize kaldı işte keyfinize bakın.

Gürkan: Birkaç saate dönecekler haberleri dahi yok.

Yusuf: Ayrıca biz böyle daha iyi hallederiz her şeyi.

Berkan: Oğlum o kadar emin olmayın bence ya çok kararlı gözüküyorlardı, hem haksız da sayılmazlar Gürkan: Ooo Berkan görüşmeyeli iyice kılıbık olmuşun sen de. (gülüşürler)

Berkan: Ya ne alaka oğlum! Onu mu diyorum ben? Özlem çocuğu getirecekmiş birazdan.

İlkay: Açelya ilgilenir dert etme sen, biz de burda eğleniriz ne güzel.

(Gürkan İlkay'a yastık fırlatır.)

Gürkan: Küçücük kız nasıl ilgilensin bebekle aklını sevdiğim!?

Yusuf: Ne var abi alt tarafı iki pışpış yapıp uyutacak

Gürkan: Ultra zekalı insan daha çocuk yaşta biri, başka bir çocuğa nasıl baksın!!

Berkan: En kötü annemi çağırırım ya.

Gürkan: Olum sen iyi ki anansız uyuyabiliyorsun. Bu da iyice anne kuzusu oldu ha.

Berkan: Ne alaka olum ya?! Küçücük kıza emanet etmeyelim diye dedim ben. Hem ne alaka ben karımla(öksürür) yani tek başıma da yatabiliyorum.

(konuyu kapatırlar ve televizyondan oyun oynamaya başlarlar)

Yusuf: Neyse ne ya hallederiz, şu konsolu uzatsana kral. Birader sana diyorum.

(Gürkanı dırter)

Gürkan: Duymadım abicim ne yapayım kedi gibi kulaklarımı dikip sizi mi dinleyeyim.

(Işıklar kızların olduğu tarafı gösterir, herkes bakım manikür falan yapar.)

Emine: Ay!! Ellerim pamuk gibi oldu. Ne iyi ettik kız.

Merve: Ben bu kil maskesine ba-yıl-dım. Harika cidden.

Pelin: bu kil maskesinden üç tane daha sipariş ettim. Gerçekten de çok güzel.

(Sahneye Münevver girer)

(Münevver güzelce etrafına bakar ve her yerin tertemiz, kızların bakım yaptığını falan görür ve şaşırarak)

Münevver: Kız siz ne yaptınız, gençleşmişsiniz resmen.

(Herkes gülümser)

Gülçin: ula çay içelum çay, başuma ağrı girdü.

Özlem: Gülçin sadece yarım saattir çay içmiyorsun. Sakin ol.

Gülçin: Yok, olamayrum. Başım dönuyi

Özlem: tamam tamam, ben çayı ocağa koyayım da ısınsın.

Gülçin: Heh, soğuk çay bulaşuk suyu gibi, ben bizim herife yaptırırım, bağa buz gibi çay getiriyor. Ula nasıl içeyim ben onu diyip çayı üstüne dökeyrum.

(Herkes şaşkınca Gülçin'e bakar)

Asel: Sen kocana çay mı yaptırıyorsun?

Gülçin: Hee, evi de o topluyi. Ne yani, onun işu o.

Özlem: Adamın üstüne kaynar çay mı döktün?

Gülçin: Ula Özlem, sen beni ne biçim dinlisun da, su buzluktan çıkmış gibiydu, bir de yandum Allah diye bağılıyor. Prenses.

(Herkes güler)

(Berkan sahne arkasına gider.)

Gürkan: Goooolll be. (Herkes bağıırıp birbirine sarılır)

(Berkan üstü kustumuk şekilde sahneye girer)

Berkan: bu çocuk beni sevmiyor galiba. Üstüme kustu abi.

(Herkes güler)

Yusuf: çok seviyor çocuğun seni kral, sevgisini soyut anlamda üstüne yansıtmış biraz, o kadar.

Gürkan: Çocuğun gazı vardı demek ki. (Biraz düşünür) Çocuğa yemek yedirdin mi sen?

Berkan: Yoo yedirmedim. Ne yiyecek? Zurna dürüm sipariş edeyim mi?

İlkay: Ayyynen birader, yanına da acı şalgam alalım istersen, kuru kuru gitmez çocuğun boğazından.

Yusuf: Oğlum dürüm bebekten daha uzun akıllı ol biraz.

Berkan: Ee iyi de bende süt yok.

Yusuf: Oğlum sen kamera şakası mısın? Mama yap o zaman çocuğa.

Berkan: Ben tek başıma nasıl yapayım oğlum. Kalkın yardım edin bana. Çabuk, hadi.

Yusuf: Yoo, bize ne abi. Kalk sen yap.

Berkan:(bağıırarak) Kalkın bana yardım edin, hadi.

(Bir yandan bebek ağlar ve hepsi oflayıp ayağı kalkar. Gürkan sahne arkasına geçer. Yusuf bebeği alır ve sırtını sıvazlamaya başlar. Berkan telefonda bebek maması tarifine bakar. İlkay da Gürkan'la birlikte sahne arkasına geçer.)

Berkan: Gürkan çok sağlam bir tarif yapıyoruz abi yumurta çıkar iki tane. İlkay sen de sütle beyaz peynir hazırla. Bende en önemli mazemeleri getiriyorum.

İlkay: Anne sütü mü birader HAHAHAAHHAAAA

Berkan: Komik mi bro

İlkay: Komik

Gürkan: İlkay yumurtalar nerde kral.

İlkay: Banyoda çamaşır makinesinin içinde, nerede olacak olum dolapta işte!

Yusuf: Abi bu bebek habire hık diye ses çıkarıyor.

İlkay: Belki bebeklerin de hapşırma gibi bir süper gücü vardır Yusuf abi. Sen iki dakika oyalan biz mama yapıp geliyoruz. Yusuf sen de bir şey olursa halledersin.

(İlkay, Gürkan ve Berkan sahne arkasına geçer. Biraz zaman geçer.)

Yusuf: Oğlum ne kokuyor bura ya? Berkan gel şu çocuğun altına bi' bak çok kötü kokuyor burası.

(Berkan sahneye gelir.)

Berkan: Eeee canım arkadaşım benim yanık kokusu bu, bebeğin altını yeni değiştirdim hem. Abi 3 dk pişirin diyordu ben de garanti olsun diye 10 dk pişirdim hemen kokmaya başladı. Ben napım şimdi benim suçum mu?

(Gürkan ve İlkay bıkmış bir ifadeyle sahneye girer.)

Gürkan: Allah sizi kahretmesin abi. Buney?

Berkan: Ooo miss gibi olmuş işte.

Gürkan: Oğlum iyi misiniz siz? Çocuğa sporcu bulamacı mı hazırladınız, ıy zaten burnumun direği kırıldı!

Berkan: Ne var abi bol kalorili, bol proteinli, e bide tam çocuğun yiyebileceği kıvamda, mmh beni bile açtırdı şu yemek vallahi.

Gürkan: Hey Allahım yarabbim.

İlkay: Neyse bakacağız bir çaresine. Ben muhallebi yapıyorum abi.

(İlkay muhallebi yapıp çocuğa yedirir. Sahne arkasından elinde biberon içinde muhallebi ile gelir. Biberon suratlarına fışkırır.)

İlkay: Gidin yatın abi

(Işıklar söner.)

Gün iki,

(Erkekler sahneye gelir. Yusuf ve Berkan bir battaniyeyi salıncak halinde ellerinde sallamaya başlarlar. İlkay kızı açelya ile zorla ödev yapar, İlkay evi süpürmeye çalışır.)

(İlkay önce evi süpürür sonra kızının ödevlerine yardım eder)

Yusuf: Kollarım koptu, bir saattir sallıyoruz çocuğu. Neden hala uyumadı bu çocuk?

Berkan: Bilmiyorum. Özlem hep söylenirdi ama uyutmayı başarırdı çocuğu.

Yusuf: (bitik bir şekilde) Uyusana yavrucuğum, senin bu kadar sallanmanla bırak uyumayı bayılman gerekirdi, neyin inadı bu çözemedim ki...

İlkay: Beyler, bu makine bozuk sanırım. (makinanın içinden çorap çıkar) hangi akıllı en son süpürdü bu odayı?

Gürkan: Ben süpürdüm abi, ne oldu?

İlkay: Hayr oldu kardeşim hayr. Olum neyi süpürüyorsun bakarsın dimi? Çorabı çekmek ne ya?

Gürkan: Yalnız o çorap senin kardeşim, hatırlatayım dedim.

İlkay: Te Allahım.

Açelya: Babiş ya, anlamadım ben. Sen nasıl çocuğun yaşını babadan büyük buldun ki ? Adam gençleşiyor mu gittikçe ?

İlkay: Kızım ne bileyim ben? Öyle bir şey çıkıyor sonuç işte, belki üvey oğludur nereden bilicen?

Açelya: Ama cevap o değil ki, sen yanlış biliyorsun.

İlkay: Allah Allah, küçük hanıma bak sen. Çok biliyorsan sen yap.

Açelya: Yoo Babiş, arkada cevap anahtarı varmış. Bende yeni öğrendim. Ordan baktım.

İlkay: Kızım bu soruları senin çözmen lazım, arkadan bakarsan bişey anlamazsın. Kime çektin sen bilmiyorum ki.

Açelya: (gülerek) Bilmiyorum ama senin kızınım baba. Söyleyeyim dedim.

İlkay: (baş parmağını kızına sallayarak) Sus kız. Babaya öyle söylenmez. Prensesler öyle konuşmaz. Tamam mı?

Açelya: Öff Babiş, sende hiç şakadan anlamıyorsun.

Yusuf: Bu çocuk bizi ayakta uyutur yine de uyutmaz birader.

(Berkan ayakta uyuyor)

Yusuf: Berkan! Kalk! Ne uyuyorsun oğlum?

Berkan:(esneyerek) İçim geçmiş abi.

(Böyle devam eder)

Berkan: Ya abi şimdi bu işleri benim hanım yapıcaktı. Ben eve gelmeden tertemiz ederdi.

Yusuf: Mızızlanma kardeşim. 3 gün önce atar gider yapıyordun, ne oldu?

Berkan: Hala öyle de, ne bileyim? (Ani bir çıkışla) Beyler susun! Uyuyacak.

Yusuf: sonunda.

(Zil çalar ve sahneye münevver girer. Zil sesiyle birlikte çocuk ağlamaya başlar)

Erkekler aynı anda: HAYIIIIIIIIIRRRRR!!!!!!

Münevver: Oğlum, bu evin hali ne?

Berkan: Anammm benimmm. Çok özledim seni. Torununda çok özlemiştir. Al şu çocuğa bak gözünü seveyim.

Münevver: Ah kınalı kuzum benim. Bende çok özledim torunumu da siz böyle sürünürken onlar gayet rahatlar. Aman neyse siz halledersiniz aslan parçaları.

Yusuf: Kesin konuştular münevver teyze. Dönmeyeceklermiş

Münevver: Aman bırak dönmesinler siz halledersiniz. Biraz afalladınız da neyse

Berkan: Yok anacım, onlarsız olmuyor.

İlkay: Oğlum başlama yine.

Münevver: Evet oğlum, hem onlar gayet mutluydu ve sizi hiç özlüyor gibi durmuyorlardı.

Gürkan: Gerçekten mi?

İlkay: Münevver teyze bize şöyle güzel sıcacık bi çorba yapıversen. Şu sabiye de yazık değil mi? Kaç gündür açlıktan öldük.

Münevver: Ah oğlum benim doktor randevum vardı şimdi hatırladım. Aha yalan söylüyorsam şuradan şuraya gitmek nasip olmasın. (Der ve ayağı tökezler)

Berkan: Aman ana, Dikkat et.

Münevver: Neyse oğlum, hadi Allah'a emanet.

(Münevver çocuğu almadan sahnenin arkasına geçer.)

(Çocuğu uyutmaya çalışmaya devam ederler.)

Yusuf:(Fısıldayarak) Beyler uyudu galiba sessiz olun.

(Sahneye Açelya girer)

Açelya:(Bağırarak) Hadi Yusuf Amca Barbie izleyeliiiiimmm!!!

(Bebek ağlar ve Açelyaya yastık minder fırlatırlar)

İlkay: Oğlum kıza ne yastık atıyorsunuz.

Berkan: Boşluğumuza geldi abi.

Gürkan: Oğlum biz Berkanla çocuğu uyuturuz siz gidin yatın.

Üçüncü gün

Emel: Kız Fatma, sen zayıfladın mı?

Fatma: Hee, Lemanla yoga yapmaya başladık, hem erkelerden de kurtulduk ondandır

Leman: Valla yogayı bilmem ama erkeklerden ayrı kalmak yaradı hepimize.

(Fatma gülümser)

(Pelin elinde kahve ile içeri girer.

Pelin: Kahveler hazırır.

Ayşe: Kız siz dedikoduyu duydunuz mu. İlerideki turuncu binaya yeni taşınan kızlar, aslında çalışan değillermiş. Öğrencilermiş. Ev sahibi Muharrem abi öğrenciye ev vermem deyince yalan söylemişler.

(herkesten şaşkınlık nidası dökülür)

Fatma: Ama Muharrem abi de abartıyor canım. Bu devirde öğrenciye ev vermeyeceksin de Kime vereceksin? Muharrem abi de çok zalimlik yapıyor ama!

Gülçin: Oyle deluleri timarhaneye kapatacasun ki akullansınlar.

Leman: Siz asıl olayı bilmiyorsunuz kızım, o kızlar ajanmış diyorlar...

Fatma: Aman kız ne ajanı, kosskoca ajanlar ne yapsın burada?

Leman: Öyle deme abla, benim yemek tariflerimi bi kaptılar mı vallahi hepsi başka ülkeye geçer, ben bi yunan vakası daha kaldıramam vallahi!

Ayşe: Aman dikkat edelim o zaman kızlar dış üçler bizim çok gizli yemek tariflerimizi kapmasınlar!

(gülerler)

Ayşe: Kız Leman senin gün de yaptığın tatlının tadı kaldı tarifini verirsin artık.

Leman: O benim özel tarifim veremem valla

Ayşe: Hadi kız şurada komşuyuz, yüz yüze bakıyoruz.

Leman: Valla Ayşe abla veremem kusura bakma.

Ayşe: Hadi be Leman altı üstü bir tiramisu tarifi ne olacak.

Leman: Valla Ayşe internette bin bir türlü tarif var aç bak.

Ayşe: Hadi be abla.

Leman: Tamam veriyorum aç kulağını iyi dinle. Herkese vermem bak.

(Gülçin kocasını arar)

Gülçin: Ula herif evi aklayup paklamışsundur inşallah. Ha ben yokum diye işten kaytarmamışsundur. Camları tertemiz et sil o camları. Sen baa laf mı yetiştiriydin. Ha şimdi çıktım geldim geliyorum zaten keyfime duruyorum. Evimi adam akıllı temizleyesun.

(Hepsi birden garip garip bakar)

Ayşe: Kız sen kocana ev işi mi yaptırıyorsun.

Pelin: Cam mı siliyor senin kocan.

Gülçin: Heee noldi beğenemedun mi? Ha o yapmayacakta ben mi yapacağım.

(Merve telefonda gülerek kocasıyla yazışıyor.)

Gülçin: Ha sen neye güliysin ver bakayım şu telefonu baa(telefonu elinden çekip alır) Ha sen kocana mı yazaysın. Uyyyyy ne ettin ha bi çuval inciri batırmaya mı çalışıyorsun!!! Seni misur koçanu seni şimdi konuşıysın uç gündur yazaysın demkki.

Merve: Ama ne yapayım Gülçin Abla ben özlüyorum kocamı. Hem daha yeni evlendik ayrı duramıyorum kii

(Gülçin dalga geçer gibi bir bakış atar.)

Özlem: Ay berkanda bana mesaj atmış.

Neriman: Ay sakın cevap vereyim deme!

Emine: Ay kızlar hazır erkeklerde piyasa da yokken şöyle bi göbek atalım. Aç kız Pelin müziği.

Pelin: Açıyorum abla.

(Hepsi oynamaya dururken, kız tarafının ışığı kapanır ve erkek tarafının ışığı yanar)

(Sahnenin ışıkları erkeklere döner. İlkay ve Yusuf'un üstünde mutfak önlüğü, Berkan'ın kucağında bebek, uyutmaya çalışıyor.)

İlkay: Bu nasıl yemek tatifi Gürkan.

Gürkan: Ben ne yaptım abi, internetteki kadın dedi.

İlkay: Kadın diyor ki, iki çay kaşığı un, sen bana diyorsun ki iki kepçe un, oğlum tarifi gözlerini kapatıp mı okudun!!?

Gürkan: Abi hepsini makinaya atmışsınız, ben ne yapayım birader, hem kime yeter ya iki kaşık unluk yemek?

İlkay: Allah'ım sen aklıma mukayyet ol.(İlkay ketılda makarna bulur ardından bağırarak) Oğlum siz iyi misiniz? Ketıl da makarna yapmak nedir? Tencere icat edildi haberiniz var mı???

Gürkan: Abi öğrencilik yıllarımızda da öyle yapıyorduk ne bilim. Ayrıca ketıl vardı orta da bende ketılda yaptım.

İlkay: Biz ne yapıyoruz ya ortalık savaş alanına döndü. Kendimize mi gelsek.

Yusuf: Bu Ken ne değişik eleman, her şeye kırılıp ağlıyor. Askerde çok dayak yer bu.

Açelya: Ya Gürkan amca niye öyle söylüyorsun? Ken duygusal biri.

Yusuf: Erkek adam ağlamaz Açelyacım.

Berkan: Ya çocuğum n'olur uyu artık. Senin yüzümden ben uyuyamıyorum. Özlemi istiyorum artık ben.

Gürkan: Valla bende, yeter artık. Cidden de onlarsız olmuyor.

İlkay: Haklısınız, Emel'siz olmuyor bu.

Yusuf: Ben Barbie izlemekten memnunum.

Hep bir ağızdan: YUSUF!

Yusuf: Beyler bir daha kulağımın dibinde bağırırsanız bozuşuruz haberiniz olsun.... Tamam, bende okeyim ama nasıl ikna edeceğiz kızları?

İlkay: Ben biliyorum.

Gürkan: Nasılmış?

İlkay: Arayıp tatlı dille konuşcaz işte abi.

Yusuf: Kral sen çok zekisin yaa(ironu yapıyordur.)

Berkan: Ara hadi ara bakiyim ne diyecen

(İlkay Emel'i arar, iki tarafın da sahne ışıkları açılır.)

Emel: Ooo İlkay Efendi beni arıyor, ne diyecek bakalım.

Pelin: Kız ne yüzle arıyor hala bunlar?

Emel: Dur bir açalım bakalım ne diyecekmiş?

İlkay: Merhaba, dünyanın en güzel kadınıyla mı konuşuyorum acaba?

Emel: Lafı eveleyip geveleme dökül bakalım İlkay Bey ne diyeceksen.

İlkay: Yok hayatım, yok olmuyor yani yapamıyoruz sizsiz. Ne istersen kabul ederim yeter ki geri dön.

Emel: Hmm, anladın demek ha, ama yook, yok öyle kolaya kaçmalar falan.

İlkay: Aşkım, balım, bir tanem, gözlerinde esir kaldığım, aşkım, balım, çiçeğim sensizlik güneşsiz bir dünyaya benziyor.

Emel: Yaaa öyle mi(cilve yapar. yavaş yavaş ikna oluyordur)

Berkan: Ben de arıcam da umarım bu sırada bebek uyanmaz.

Özlem: Beni de Berkan arıyor, hayırlısı artık.

Berkan: Hayatımın anlamı, yaşama sebebim, birtanem, ne olur geri dön, yapamıyorum sensiz.

Özlem: Ooo Berkan Bey, ilk defa lafı uzatmadan konuya girdin,demek ki arada bir gerçeklerle yüzleşmen gerekiyormuş.

Berkan: Aşkım biz burda kendi kendimize mahvolduk,nolur geri dönün. (Sahne ışığı kızların tarafını aydınlatır ve Emel ve özlem konuşuyordur)

Emel: Özlem İlkay beni aradı çok yalvardı yakardı bence biz bi bunu düşünelim

Ayşe: Kız sen de hemen ikna oluyon ha

Pelin: Kız Ayşe anlamışlardır bence artık birşeyleri boşver.

Leman: Ay kaç gündür rahatız valla tatile çıksak bu kadar olurdu.

Fatma: Evet ayol ben memnunum halimden.

Merve: Dönelim artık yaa

Özlem: Ben ne yapacağımı biliyorum Fatma bir daha bu kadar yorulmamıza gerek kalmayacak zaten bekle ve gör .

(Özlem ve Emel telefon da İlkay ve Berkanla konuşuyordur, telefon hoparlördedir, sahne ışıkları her iki tarafı da aydınlatır, arkadan bebek ağlama sesi geliyordur, Berkan kucağında bebeği uyutmaya çalışıyordur.)

Özlem: Beyler açın kulağınızı iyi dinleyin bizi şimdi bizimle ya ortak nokta da buluşursunuz ya da kendi kendinize idare etmeye devam edersiniz.

İlkay: Tamam biz her dediğimize kabulüz yeter ki geri dönün.

Berkan: Evet siz olmadan günlerimiz şaşı resmen.

Sahne 5

(Herkes sahnededir ve ortaya bir masa koyulur, önünde defterler, kalemler, kitaplar vs şeyler vardır. Masaya özlem, emel, Berkan, İlkay, ve Gülçin oturur. Diğerleri arkada)

Gülçin: evet uşaklar, hoşgeldiniz.

(Hep bir ağızdan hoş bulduk)

Emel: Nasıldı bizsizlik?

Yusuf: ÇOK DA GÜZELDİ VALLAHİ BİR DAHA OLS- (Gürkan ensesine yavaşça vurur)
Hayatım o kadar zordu ki perişan olduk.

Asel: Hazırsanız maddelere geçiyoruz.

Gürkan: Gönderin gelsin

Özlem: Madde 1, çamaşır, bulaşık işleri paylaştırılacak

Gürkan: Tamam kabul

Yusuf: Tamam ya yaparız o kadarını zaten makina hallediyor, sonra?

Pelin: Madde2, temizlik konusunda iş bölümü yapılacak

İlkay: E yok artık

Emel (sinirli bir şekilde): Bir şey mi dedin İlkay duymadım?!

İlkay: Ha yok demedim hayatım, diğerleri nelermiş, onları merak ettim.

Emine: Madde 3, konu ne olursa olsun hanımlarımızın söylediklerini ciddiye alacaksınız

Gürkan: E alırsız canım onda ne var

Berkan: Alırız ya sorun yok

Özlem: Hazır mısın Berkan 4. madde senin için, mesela bebeğe ben bakıyorsam oyuncaklarını da sen toplayacaksın ki insanüstü bir performans sergilememe gerek kalmasın.

Berkan: E canım ama ben de yorul-

Ayşe:(Berkanın lafını keserek girer) O da yoruluyor azıcık yardım edersen bir şey olmaz!

Gürkan: Yardım edersin Berkan onu da yap bi zahmet

Yusuf: Ee diğer madde neymiş

Leman: Çocukların ödevleri ile, ya da ödev mi kaldı ya, direkt her şeyiyle ortak ilgileneceksiniz.

İlkay: Yav ben çözemiyorum matematik problemlerini

Emel: Konu matematik problemi değil İlkay.

İlkay: Haklısın hayatım.

Pelin: 5. Maddede de eve gelip bütün gün telefonla ilgilenip televizyon izlememeniz yazıyor.

İlkay: Maddeler bittiyse biz bir konuşalım bunları hanımlar.

(Erkekler sahnenin bir köşesinde toplanır.)

Gürkan: E bu ne biçim bi antlaşma oldu olacak 12 adaları da istesinler.

Yusuf: Aslında bana çok da ağır olan bir şey yok gibi geldi.

Berkan: Bu maddeler ne abi, bir süre daha mı idare etseydik?

Yusuf: Ben Barbie'den devam valla.

İlkay: Saçmalamayın oğlum kendi halimizi de gördük

Gürkan: Eninde sonunda kabul edeceğiz zaten ya.

İlkay: Biz konuştuk şimdi, kabul.

Yusuf: Biz de okeyiz.

Gürkan: Ben de kabulüm abi.

Berkan: Ben de.

Özlem: Güzel, şurayı imzalamanız gerekiyor.

(Erkekler teker teker imza atar, kadınlar birbirine bakıp gülümserler.)

Özlem: (Defterden kağıt parçalarını yırtar) Ben alıyorum bunları bende kalsın bunlar.

Berkan: YAPMA-san iyi olurdu canım ya, ne gerek vardı kağıt israfına...

Özlem: Aman merak etme israf değil arkası doluydu kağıtların küçük işlemlerle.

Leman: Hadi doğruyu söyleyin. Çok zordu dimi.

Yusuf: Alakası yok, ben barbieyi çok sevdim.

(Gürkan Yusuf'un ensesine şaplak atar.)

Yusuf: Tamam be, sustum.

Emine: Öyle mi olmuş dedektif bey, aldatma falan yok yani. Tamam tamam. YEDİM KIZ
SENİ NERİMAN ABLA!!!

(Herkes sahneden koşarak çıkar ve ışıklar söner.)

(Işıklar kapanır, oyun biter.)

Son

